

DR. SPEER—DR. ELEKES—DR. TUSA:

Fagyzdálkodási politikánk néhány kérdése

(HUNGEXPO, Budapest, 1971. 752 oldal, 149 táblázat, 26 grafikon és 221 melléklet.
Ara 180 Ft.)

A napokban egyik barátomat kérdeztem:

— Olvastad Speerék könyvét?

— Mit olvassak benne — válaszolta — csupa táblázat, számadat az egész.

Valóban, ez a szép kiállítású, jó papíron nyomott 752 oldalas könyv rengeteg számadatot tartalmaz. Nagyobbik, második fele (299—752. oldal) csak számokból áll, de bőven van adat kisebbik, első felében is. Ezek az adatok azonban magyar publikációban így egybegyűjtve nem álltak eddig még rendelkezésünkre, a szerzők ilyen irányú munkásságát ezért igen hasznosnak tartom. Megbízható, részletes adatok ismerete nélkül a nemzetközi gazdasági fejlődést helyesen elemezni, értékelni nem tudjuk és nem alakíthatjuk ki megalapozottan állásfoglalásunkat hazai problémáinkkal kapcsolatban sem. Az elektronikus számítógépek korában egyébként is a számadat az információközlés fő módja.

A *Bevezetésből* kitetszően a szerzők alapvető célkitűzése a hazai fagyzdálkodás jövőjének megalapozása, az ezt biztosító gazdaságpolitikai koncepció kialakítása. Elgondolásaikat öt részben fejtik ki:

1. rész: A faanyag és fatermék ellátás alakulása Földünk egyes körzeteiben
2. rész: Az európai körzet faanyag- és fatermékgydálkodása 1950-től napjainkig és az ellátás várható alakulása 1980-ig
3. rész: Erdőgydálkodásunk és elsődleges faiparunk fejlődése 1945-től napjainkig, a jelenlegi helyzet értékelése
4. rész: A kereskedelem szerepe a hazai fagyzdálkodásban
5. rész: További adalékok a fagyzdálkodási politika koncepciójának kialakításához.

Fejtegetéseik során meghatározzák a jövőbeni hazai fafelhasználás, valamint a szükséges faimport és realizálható export mértékét, számbaveszik az erdőgydaság és faipar fejlesztéséhez szükséges beruházási költségeket, vizsgálják a célszerű közgydasági szabályozó rendszert.

A szerzők alapvető célkitűzésével kapcsolatban az *Előszóban dr. Madas András* rámutat, hogy hosszabb távra is helyes irányt mutató, új fagyzdálkodási koncepció csak kollektív munka eredményeképpen, sokoldalú pezsgő viták útján alakítható ki és ez a könyv nagyon jó alapot ad a vitához. *Dr. Megyeri Endre* pedig kiemeli, hogy e munkát nemcsak a fagyzdaság szakemberei forgathatják sikerrel, hanem mindazok, akik a gazdaságpolitika és gazdaságirányítási rendszer problémái iránt érdeklődnek, eleven forrásanyagot kapnak az ágazati gazdaságpolitika és a gazdasági mechanizmus realizálásának problémaköréből egy vertikális szektorban. Magam a szerzők legfőbb érdemének tekintem, hogy a problémákat a teljes vertikum (a fa termelését, kitermelését és szállítását végző erdőgydaság, a fűrész- és lemezipart, valamint a cellulóz- és papíripart felőlelő *elsődleges faipar*, az épületasztalos- és bútorigart

magába foglaló *másodlagos faipar* és végül a *fa bel- és külkereskedelme*) szem előtt tartásával vizsgálják mindig és ennek megfelelően keresik a megoldásokat. Rendkívül fontos ez azért, mert a felsorolt termelési- és iparágak nálunk jelenleg különböző irányító főhatóságok alá tartoznak, célszerű fejlesztésük azonban csak szerves egységként valósítható meg.

Az 1. részből csak a Szovjetunióra, legnagyobb szállítónkra vonatkozó néhány megállapítást szeretnék kiemelni. A Szovjetunió 1965-ben a kitermelt iparifa 3,86%-át exportálta. A kitermelt fa 70%-át a Szovjetunióban eddig az európai körzetek adták. Megkezdődött azonban a fakitermelés és fafeldolgozás súlypontjának az áthelyezése az Uraltól keletre, ami elsősorban a szállítási körülmények alapvető változása miatt szükségszerűen érinti majd Európa, ezen belül hazánk faellátását is. „A Szovjetunió exportképességét úgy kell érzékelni, hogy egyrészt az Uralon túl fekvő erdőterületek faanyagából előállításra kerülő termékeknek *nagy távolságra történő szállítása a rentabilitást illetően* vethet majd fel problémákat, másrészt a *belföldi fogyasztási színvonalnak megfelelő ütemű felfejlesztése* a hazai szükségletek jelentős növekedését eredményezheti. Reálisan a következő 10—15 év során a Szovjetunióból származó félkész- késztermék export volumennek *lényeges emelkedésével nem lehet számolni*, sőt, a döntően észak-európai szovjet területekről származó gömbfaexport összszugorodását kell számításba venni. Az erőteljesen növekvő ázsiai piac, mindenekelőtt Japán, a Szibériában kifejlesztésre kerülő faipar számára a jövőben sokkal fontosabb lehet, mint Európa.”

A 2. részben figyelmet érdemelnek az európai famérleg várható alakulására vonatkozó megállapítások:

„1960—1975 közötti évi 81 millió m³-t kitevő iparifa kitermelés növekedés ellenére Európa gömbfa egyenértékben számított iparifa mérlege már 1975-ben 84 millió m³ hiánnyal zárulna (a faipari hulladék „mérlegjavító” kihatását a következő fejezetben ismertetjük) és nem érdektelen megjegyezni itt azt, hogy az 1980. évi mérleghiány (faipari hulladék hasznosítás figyelembevétele nélkül) 102 millió m³, ami Európa 1950. évi hagyományos *fatermék fogyasztásával azonos volument képvisel*.”

Az 1975. évi mérleghiány azonban önmagában korántsem tükrözi kellő súllyal a várható helyzet nehézségeit. Nem hagyható ugyanis figyelmen kívül az, hogy

— az iparifa termelési felfutás közel kétharmada kisméretű gömbfában (rost-, forgács- és papírfa, valamint bányafa és egyéb iparifa) jelentkezik és ezzel a kisméretű gömbfa 1975-ben már 50 százalékot meghaladó részesedési arányt képvisel, de az sem, hogy

— ez a többlet iparifa volumen közel 40 százalékban lombos fafajú és ezzel, az iparifán belül, a lombos fafaj aránya eléri 1975-ben a 30 százalékot. Ez a változás, különösképpen, mert a növekedés a kisméretű iparifán belül is döntő súllyal a lombos fafajokban jelentkezik, hozzá magával az elkövetkező időszak legsúlyosabb problémáját (sem technikai, sem technológiai vonatkozásokban nem vagyunk felkészülve e választékok racionális feldolgozására).”

Ezek a problémák hazai problémáinkkal azonosak, s ezért megoldásukban valószínűleg az eddiginél több segítséget remélhetünk az e téren élenjáró országoktól.

A 3. részben a szerzők kifejtik, hogy a közgazdasági szemlélet hiánya fagazdálkodásunk nem eléggé hatékony alakulását eredményezte és rámutatnak, hogy a hazai faipar elnyújtott extenzív fejlődési szakasza nem volt szükségszerű. Ennek okát azon 1945 után kialakult szemléletben jelölik meg, amely alapananyagbázis hiányában megengedhetetlennek tartotta az elsődleges faipar fejlesztését. Főlemlítik, hogy a fagazdálkodási ágazat rendelkezésére bocsátott forrásokat döntő hányadban erdősítési célokra használták fel, a faipar fejlesztésére (a cellulóz- és papíripar beruházásain kívül) 1954—1965 között az erdőgazdaságba befektetett összegnek csak töredékét, mindösszesen 0,9 milliárd forintot költötték. Hangsúlyozzák, hogy „az elsődleges faipar fejlesztése hosszú időn keresztül még célkitűzést sem képzett”.

Mivel azon kevesek közé tartozom, akik az említett időszak történéseit ismerik, legyen szabad fentiekkel kapcsolatban néhány körülményt megemlíteni. Az erdőgazdálkodásnak a felszabadulás utáni fejlődésére legnagyobb hatással a minisztertanács 1040/1954. számú erdőgazdaságfejlesztési határozata volt. Az erdőgazdaság és faipar komplex fejlesztése érdekében a minisztertanács a következő évben nem kevésbé fontos határozatot hozott a faipar fejlesztéséről (3009/1955. számú MT határozat). Talán nem lesz érdektelen ha itt *Kutasy Viktort* idézem, aki akkor a minisztériumban az erdészeti fejlesztési osztály vezetője volt:

„Az erdőgazdasági termelés fejlesztéséhez szükséges intézkedéseket a Minisztertanács határozata részletesen felsorolja. Ezeknek az intézkedéseknek a révén hozzáférhetővé tesszük a túlkoros, vagy vágásérett, feltáratlan állományainkat és valóban biztosítani tudjuk meglévő faállományaink növekedésének gyarapodását is. Csakhogy

idős faállományaink fatömege nem lehet elégséges ahhoz, hogy abból növekvő szükségleteinket hosszabb ideig fedezhessük; fiatalabb állományaink pedig egyideig nem fognak olyan méretű és minőségű faanyagokból többletet nyújtani, amilyent faiparunk eddig igényelt. *Elérkezett tehát a döntő pillanat, amikor faiparunk fejlesztésével, korszerű átállításával és a fafelhasználás legszigorúbb szabályozásával kell nehézségeinket áthidalni, az erdőgazdasági termelés fejlesztését kiegészíteni.....*
... Feltétlenül szükséges egész faiparunk teljes korszerűsítése és átállítása olyan értelemben, hogy a rendelkezésünkre álló összes faanyagot a legcélszerűbben, legolcsóbban és legtakarékosabban tudjuk maradéktalanul felhasználni a faipar termelvényeinek minőségi és mennyiségi emelése mellett. Itt tehát nem csupán arról van szó, hogy meglévő faipari üzemek, különösen az alapanyagokat előállító üzemek korszerűtlenek, zsúfoltak, gyenge felszerelésűek, drágán és pazarlással dolgoznak, telepítési helyük is sok esetben helytelen és ezeket a hibákat feltétlenül sürgősen ki kell javítanunk, sőt korszerű, olcsón és takarékosan dolgozó, jól telepített új üzemeket is kell létesíteni. Még sokkal többről van szó. Faiparunknak még alapvetőbb fejlesztésére van szükség, hogy erdőgazdaságunk minden termelvényét takarékosan felhasználhassuk." (Az Erdő, 1954. 9 : 319—322. old.)

A helyzetnek és az abból adódó feladatoknak a helyes felismerésével probléma tehát nem volt. Annál inkább volt a hitelekkel, Erdősítésre nem anyagigényes beruházási hitelt kaptunk eleget. A jellemzően kézi munkával végzett erdősítésekkel a falun munkaalkalmat lehetett teremteni, ami akkor fontos volt. Faiparfejlesztésre viszont az erőltetett iparosítás (nehézipar fejlesztés) éveiben nagyon nehéz volt hitelt szerezni. Másik probléma abból adódott, hogy az erdőgazdaságban nagy létszámú, kitűnő szakgárdával rendelkezünk (erdészekkel, erdőmérnökökkel), akik egyemberként dolgoztak a szakmai elképzeléseiket magába foglaló erdőgazdaságfejlesztési határozat megvalósításán. A faiparban ilyen szakgárda nem állt rendelkezésre, azoknak az erdőmérnököknek pedig, akik be tudtak volna segíteni, az akkori faipari vezetés sajnos nem engedett teret. Faipari hitelt erdőgazdasági célra nem használtunk fel, fordítva azonban, ha szükség volt rá és lehetséges volt, erdőgazdasági hitelt mindig átengedtünk a faipar fejlesztésére.

A 4. rész a könyv legsikerültebb fejezete. A szerzők hangsúlyozzák, fagazdálkosunk alfája és omegája az, hogy a hazai termelésű, valamint az importált erdőgazdasági és faipari termékekkel komplexen gazdálkodjunk. Célszerűnek és szükségesnek tartják a KGST-n belül a nemzetközi munkamegosztás intenzitásának a növelését, a naturális rendszerű együttműködés felváltását monetáris rendszerűvel. Így lesz szerintük megszüntethető a fakülkereskedelem és a belföldi gazdálkodás szétszakítotttsága. Kitűnő grafikonok segítségével ismertetik a szerzők a legnagyobb erdészeti vállalat, az ERDÉRT tevékenységét, amely a hazai termelésből származó, az import, illetőleg a manipuláció útján biztosítható forrásokkal átfogóan, a hazai igényeket és az export lehetőségeket együttesen figyelembevéve, tehát a hazai, a KGST és a tőkés piaci helyzet összefüggés ismeretében gazdálkodik. A csaknem kizárólagosan Szovjetunióból érkező fenyőfűrészárut, illetőleg fenyő gömbfát a záhonyi határállomás körzetében (Mátészalkán, majd Tuzséron) létesített nagykapacitású, korszerű feldolgozó telepeken — a széles nyomtávú szovjet vagonokból történő kirakás és a magyar vagonokba történő átrakás, továbbszállítás között — minden felesleges technológiai művelet, többletköltséggel járó tevékenység közbeiktatása nélkül osztályozza, manipulálja, átalakítja, feldolgozza. Az elmúlt két évtizedben ennek a nagykereskedelmi vállalatnak a szervezete, profilja tehát átalakult, a kezdetben diszpozíciós szerepet végző kereskedelmi jellegű vállalat faipari feldolgozó tevékenységgel bővült olyannyira, hogy ma már a kereskedelmi tevékenységet az ipari termelés teljes egészében átszövi.

Az 5. részben az írók az exportált fagazdaságpolitika mellett foglalnak állást. Az exportorientációs koncepció alapja az, hogy a fejlődést csak a nemzetközi munkamegosztásba való széles körű bekapcsolódás, a komparatív előnyök kihasználása útján lehet meggyorsítani és az exportnak ehhez szükséges gyors növekedése csak oly módon érhető el, ha termékeink műszaki színvonala, minősége, ára a világpiac követelményeit kielégíti. *A szabályozórendszer, ezen belül árendrendszerünk azonban nem „jutalmazza” a műszaki színvonal fejlesztésére irányuló erőfeszítéseket.* Szerintük a fa nyersanyag a továbbfeldolgozás költségeihez viszonyítva olcsó, a fa és fatermékek ára nem tartalmazza azokat a társadalmi ráfordításokat, amelyek előállításukhoz szükségesek. Így fa és fatermék árendrendszerünk végeredményben az anyagigényes technológiákat preferálja, és az alacsony nyereségtartalom az erdőgazdálkodás korszerűsítéséhez, korszerű, új faipari kapacitások létrehozásához szükséges saját alapok megfelelő ütemű felhalmozását nem biztosítja.

Remélem, ebből a rövid ismertetésből is kitetszik, hogy ezt a régen várt, nagyon időszerű, hatalmas adathalmazt és sok jó gondolatot tartalmazó könyvet haszonnal forgathatják erdőmérnökök és erdőszaktudósok egyaránt. A felszabadulás után — az erdőgazdaság és faipar fejlesztés hőskorában — eredményeinket nagyban segítette, hogy az egész szakma olvasott. Az akkori vezetők szakmai igényt támasztottak beosztottaik felé, s ezek a szakmai útmutatókból, folyóiratokból, könyvekből, továbbképző tanfolyamok előadásanyagaiból állandóan gyarapították szaktudásukat. Akkor az extenzív fejlesztés gondoljai foglalkoztattak bennünket, most az intenzív fejlesztési szakasz küszöbén a szakismeret még fontosabb tényező. Legyen a mi szakmánk újra olvasó szakma!

Dr. Keresztesi Béla

Az erdőgazdasági futurológia kérdéseivel foglalkozik V. Dietrich a *Fortschrittliches Zentralblatt* 1969/6. számában. Amíg a természettudományok, a földtani, történelmi kutatások művelői az erdőségek előfordulását mindig a múlt és a jelen összehasonlításán át vizsgálják, addig az erdőszaktudományok kutatói ezen túlmenően a jövő lehetőségeit, az erdők fejlődését, távlati teljesítőképességét keresik, ezzel is utat mutatva az erdőszaktudomány gazdaságtan, az erdőszaktudomány műszaki fejlesztése, fejlődése számára. Ilyen értelemben az erdőgazdálkodás, az erdőszaktudomány feladataival foglalkozó tudomány lényegében mindig a jövőt szolgálja.

Az erdőgazdálkodás egyik legfontosabb feladata a tartamosság biztosítása. Annak a fahasználatokon, a pénzbevételeken túlmenően tervszerűen egyéb, a termőhelyi adottságoktól függő pl. közjóléti kívánalmakat is ki kell elégítenie. Mindezekről együttesen az erdőszaktudomány politika keretei között kell gondoskodni. Ezt kell biztosítani a statikus megkötöttségektől függetlenül, gyakorlati tervezésnek és ezt kell szolgáltatnia az idevonatkozó tudományos kutatásnak is.

A jövőbe kell látni a műszaki intézkedéseknek, az erdőművelési, erdőrendezési, a fahozamokkal foglalkozó, az erdővédelemmel kapcsolatos feladatok megoldásainak és természetesen a velük kapcsolatos gazdasági, gazdálkodási elgondolásoknak is. Ezt a jövőt szem előtt tartó gondolkodásmódot kell elsajátítani és alkalmazni az üzemi szakembereknek és kutatóknak egyaránt. Nem szabad, hogy a jelent szolgáló intézkedéseikkel, a jövőt szabályozó tervezéseikkel, javaslataikkal csökkentsek, esetleg szétrombolják az erdők közjóléti teljesítőképességét, egészségünket védő hatását, a táj szépségét. Ügyelni kell arra is, nehogy a munkatudomány elméleti és gyakorlati művelői a pillanatnyi jövedelmezőség érdekében olyan erdőművelési, erdővédelmi intézkedéseket hozzanak, amelyek ellentétesek az erdőművelés, az erdővédelem jövőbe átnyúló, ezt formáló feladataival, érdekeivel, mert a jelen racionalizálása ellentétben állhat a jövő teljesítőképességével.

Hibát követhetünk el, ha a távlati tervezések, az erdők értékelése során ezeket olyan szám adatokra építjük fel, amelyek a mostani bevételek és kiadások, hozamok eredményeiből következnek. A jövőben feltehetően olyan gazdasági bizonytalanságok is jelentkezni fognak, amelyek az egzakt számítások helyett csak becslésekkel lesznek megközelíthetők.

Célszerű lenne a nagyobb erdőtesteken belül olyan állományszerkezetet kialakítani, amely a termőhelyi adottságok helyes felismerését feltételezve, menet közben a fajajpolitikai változások gyakorlati megoldását is lehetővé tenné. Arra is számítani kell, hogy a népgazdaság számára parancsoló szükség esetén többet és főleg súlypontosan jelentkező igényeket kell a jövőben is kielégíteni. Ilyen volt évekkel ezelőtt pl. a tsz-ek istálló és karamépítkezése. Kapitalista országokban olyan tartalékolt munkalehetőségekkel is hozzájárulhat az erdőgazdaság a munkanélküliség enyhítéséhez, mint az erdei utak megépítése, kopárok befásítása, előrehozott állományápolások elvégzése stb.

Gondolni kell a jövő tervezése során arra is, hogy a változó táji, termőhelyi adottságok kizárhatják az egyöntetű erdőművelési technológiák alkalmazását. Különösen a régi Németország területén sorakoztak egymás mellé a különféle erdőművelési eljárások (ilyeneket szedett csokorba Roth Gyula is Erdőművelés tanának egyik kötetében), amelyek mindegyike hasznosnak bizonyulhatott egy tájon, tájrészleten belül, de reménytelen maradt a másféle tájak eltérő termőhelyi adottságain.

Világos, hogy az erdőgazdálkodásnak hasznosnak kell lennie. Tartamos jövedelmezősége a népgazdaság követelménye. Egyeztetni kell azonban azt az eljövendő idők és nemzedékek érdekeivel, a közjóléti kívánalmak ugyancsak tartamosságot követelő kielégítésével is. Helytelen, ha az üzemi gazdálkodást hosszú távlatokban olyan számsorokba merevítjük, amelyek figyelmen kívül hagyják a természetben lejtő és a gyakorlati életben is megfigyelhető, dinamikusan változó folyamatokat.

Ezekről az elkövethető hibáktól óvhatnak bennünket az üzemterveink, amelyek lehetővé teszik a felülvizsgálatok, az üzemtervek megújítása során az időközben bekövetkezett változások, a szükségszerű változtatások figyelembevételét, a népgazdaság érdekeivel, kívánalmaival egyeztetett, módosított fafajpolitikai irányelvekhez való alkalmazkodást. (Ref.: dr. Babos I.)

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Egyesületünk ügyvezető elnöksége szeptember hó 23-án ülést tartott. Ezen **Riedl Gyula** beszámolt a közgyűlés szervezéséről. Ezután az idei **Bedő Albert** díjra, valamint a **Clusius** emlékéremre beérkezett javaslatokat vitatták meg. Ennek alapján az ügyvezető elnökség javaslatot tett, az elnökségnek. Majd **Fekete Gyula** beszámolt a Szegeden szeptember 15-én megtartott titkári értekezletről. Az értekezleten a főtitkár részletes tájékoztatást adott az elmúlt négy év egyesületi munkájáról, rámutatott a hiányosságokra, egyben vázolta a jövőbeni feladatokat. **Csötönyi József, Sükösd Zsolt, Varga Ferenc, Prókay Gyula, Visy Géza** és **Vida László** titkárok részéről előadott javaslatokat a főtitkár az ügyvezető elnökség elé terjesztette. Az Egyesület központja részéről soronkívüli konkrét teendő a nyugdíjas erdészek otthonának ügyében újabb közvéleménykutatás. Az ügyvezető elnökség a főtitkár jelentését elfogadta.

*

A Magyar Agrártudományi Egyesület, az **Avenarius** Kémiai Gyár (Ausztria), a **Borsod-Abaúj-Zemplén** megyei Agroker Vállalat és az Országos Erdészeti Egyesület szeptember 21-én **Lillafüreden**, a **Palota Szálló** Mátyás-termében „Vegyszeres vadriasztás” témájú ankétot rendezett. Ezen **dr. Paul Jenschke** mérnök „Vegyszeres vadriasztószerek Ausztriában”, **dr. Hauer Lajos** „Tapasztalatok a külföldi vadkárelhárító szerek vizsgálatában” címmel tartott előadást. Az előadásokat vita, majd bemutató követte.

*

Az Erdészettörténeti Szakosztály a Vadászati Világkiállítás alkalmából vadászattörténeti szakülést rendezett. Előadást tartott **László Gyula** „A magyar vadászat őskoráról”, **dr. Zolnay László** „Vadak, vadászok a régi Magyarorszá-

gon”, **dr. Kalmár János** „A magyar vadászfegyverek és eszközök történeti fejlődése”, **Huszár Károly** „Vadászati motívumok a magyar címerekben”, **dr. Csőre Pál** „A szarvas szerepe az eurázsiai kultúra történetében”, **dr. Bertóti István** „Miként alakult Magyarországon a vadászat vadgazdálkodássá”, **Hegyi Imre** „Magyar népi vadászeszközök és vadfogási módok”, **dr. Hiller István** „A magyar vadászati felsőoktatás története” címmel.

*

Az Erdei Vasutak Szakosztálya és a Pápai Helyi Csoport közösen üzemeltetést szervezett a **Bakonyi Állami Erdei Vasutakhoz** Franciavágáson. Az üzemeltetést és a vonalbejárást megelőzően „A **Bakonyi Állami Erdei Vasutak** feladatai és azok alakulása” címmel **Légrády Ede** AÉV szakfelügyelő tartott előadást.

*

Az Erdőgazdasági Szakiskolát végzett erdészek szeptember 3-án ünnepséget tartottak **Budapest**en a **MEDOSZ** székházában annak emlékére, hogy 1921-ben, 50 éve végzett az iskola első évfolyama. A **MÉM** Szakoktatási Főosztálya és az Országos Erdészeti Egyesület védnöksége alatt tartott jubileumi találkozón megjelent **Vitai István** **MÉM** osztályvezető, **Szőke Ernő** igazgatóhelyettes a soproni „**Roth Gyula**” Erdészeti Technikumtól, **Komán Béla**, az iskola volt tanára, **Ebergényi Samuné** és **Fekete Lajosné**, a volt tanárok özvegyei, valamint 45 öregdiák 22 családtaggal.

Bihary Dezső öregdiák megnyitó szavaiban tolmácsolta az egészségi állapotuk miatt távol maradt **Balázs Emil** volt igazgató és **Agfalvi Imre** volt tanár, valamint 28 öregdiák üdvözlését. Bejelentette, hogy a nyilvántartott 149 végzett tanulóból 73 tanuló címe ismert. 20-an ismeretlen helyen tartózkodnak. 56 meghalt. A tanári karból hárman élnek.